

عنوان مقاله:

مدل سازی سطوح توسعه یافتگی مناطق روستایی بخش مرکزی شهرستان بویراحمد

محل انتشار:

فصلنامه تحقیقات کاربردی علوم جغرافیایی، دوره 14، شماره 33 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

فرزاد کریمی - کارشناس ارشد توسعه ی روستایی، دانشکده ی کشاورزی، دانشگاه یاسوج

مصطفی احمدوند - استادیار ترویج و توسعه ی کشاورزی، دانشکده ی کشاورزی، دانشگاه یاسوج

خلاصه مقاله:

مدل سازی توسعه یافتگی، ابزاری کارآمد در ایجاد شناخت کافی از سرزمین و پراکنش توسعه آن است. از این رو، هدف پژوهش حاضر مدل سازی سطوح توسعه یافتگی مناطق روستایی بخش مرکزی شهرستان بویراحمد است. این پژوهش به لحاظ هدف کاربردی و از نظر تجزیه و تحلیل عددی داده ها، تحقیقی کمی است که به شیوه پیمایش صورت پذیرفته است. جامعه آماری پژوهش، روستاهای ۲۰ خانوار و بالاتر بخش مرکزی شهرستان بویراحمد (۸۹ روستا) است که ۵۶۶ خانوار، مورد مطالعه قرار گرفتند. برای گردآوری داده ها، افزون بر اسناد (سالنامه های آماری استان و گزارش های بایگانی شده)، پرسش نامه محقق ساخته به کار رفت. ضریب آلفای کرونباخ (۰/۵۶۱ - ۰/۹۵۵) به دست آمده، از بهینه گی پرسش نامه حکایت داشت. به منظور مدل سازی سطوح توسعه یافتگی، با نگرشی انداموار شاخص ها انتخاب و از تئوری مجموعه های فازی، تحلیل سلسله مراتبی و روش وایکور استفاده به عمل آمد. مقاله حاضر رویکرد جدیدی برای سنجش درجه ی توسعه یافتگی مناطق ارایه می دهد. در واقع در این رویکرد روستاها بر مبنای ایده آل هایی مورد سنجش قرار می گیرند که وضعیت آن ها از لحاظ توسعه یافتگی مشخص است. تحلیل نتایج حاصل از رویکرد مذکور نشان داد که روستاهای مورد مطالعه با میانگین درجه ی توسعه یافتگی ۰/۳۸۷ (دامنه میانگین بین صفر و یک) در وضعیت نامناسبی از لحاظ توسعه یافتگی قرار دارند. فزون بر آن، بالاترین درجه ی توسعه یافتگی به روستای سرابتاوه (۰/۶۳۵) تعلق دارد به نحوی که این روستا به ۶۳ درصد از سطح ایده آل شاخص های مورد بررسی دسترسی دارد. همچنین روستای گاوبرگ با درجه ی توسعه یافتگی ۰/۱۸۲ در انتها قرار دارد که بیان کننده ی وضعیت بحرانی آن روستا می باشد.

کلمات کلیدی:

مدل سازی، توسعه روستایی، تئوری مجموعه فازی، وایکور، بویراحمد

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1538742>

